

Wereldster

Ergens op een troosteloos vliegveld in Rusland strandden mijn regisseur Ivo van Hove en ik jaren geleden toen ik *La voix humaine* had gespeeld en we door moesten reizen naar Brussel om daar Ingmar Bergmans *Cries and Whispers* af te maken. Ik herinner me nog hoe hij zich op een viezige barkruk installeerde, in een unheimische snackbar vol onguere types. Hij haalde een gigantisch pak papier uit zijn tas en ging lekker aan de slag voor zijn volgende project, een zes uur durende voorstelling gebaseerd op twee stukken van Tsjechov, bewerkt door Tom Lanoye.

Vol bewondering zat ik uren tegenover hem terwijl hij met vlijmscherp geslepen potlood netjes aantekeningen maakte in de kantlijn van het meer dan 600 pagina's tellende script. In die desolate snackbar ontsproot weer een of ander geniaal concept aan zijn brein. Zijn oeverloze passie, energie en werktempo waren toen al verbijsterend. Hij bestelde smerige koffie voor ons, greep af en toe mijn arm maar sprak bijna niet, maar ik voelde me volmaakt met hem verbonden. Met deze kunstenaar, dit genie, mijn vader, mijn inspirator en mijn artistieke echtgenoot.

Bijna tien jaar later is Ivo een wereldster. Tijdens een sponsor event voor Toneelgroep Amsterdam heb ik me verstoopt in een hoek wanneer een mooi meisje met lang, zwart haar op me afkomt. Ze zou zo weggegaan kunnen zijn uit een horrorfilm van een of andere Japanse filmmaker. „I just wanted to tell you...”

Het blijkt een studente te zijn uit Oxford, die zo ongeveer haar hele studie aan Ivo heeft gewijd. Maar het zou net zo goed het meisje uit China kunnen zijn dat al de hele week op de eerste rij zit tijdens *The Fountainhead*. Of de jongen uit IJsland die elke stap van Ivo volgt, of de mensen uit Parijs die ons achterna reizen zodat ze iedere versie van iedere voorstelling een aantal keer kunnen zien. Hoogopgeleide groupies zijn het, intellectuele obsessievelingen die vinden dat het theater dat hij maakt de wereld kan veranderen.

Het afgelopen anderhalf jaar heeft Ivo werkelijk alles gewonnen wat er te winnen valt als het om toneel gaat. Een paar Tony Awards, de IJ-prijs, de Vlaamse CultuurPrijs, Commandeur in de Kroonorde, een stapel Britse en Franse prijzen, jury-, pers- en publieksprijzen en natuurlijk *last but not least*: hij werd ereburger van zijn geboortedorp Ham.

Soms zie je hem even genieten als iemand in een of andere speech de optelsom van zijn absurde succes benoemt, maar over het algemeen lijkt hij onaangedaan door de bewonderende hysterie om hem heen. Over het algemeen zit hij, ieder uur dat hij niet repeteert aan een voorstelling of vergadert met de leiding van Toneelgroep Amsterdam, met een vlijmscherp geslepen potlood als een brave schooljongen of toegewijde monnik unieke concepten uit te werken voor een volgend toneelproject.

me volmaakt met hem verbonden. Met deze kunstenaar

“

Ik voelde

